

**DANH MỤC TRUYỆN KỂ CHO THI TUYỂN SINH NĂNG KHIẾU  
NGÀNH GIÁO DỤC MẦM NON NĂM 2018**

(Ban hành kèm theo QĐ số 1846 /QĐ-ĐHSP ngày 22/5/2018 của Hiệu trưởng - CTHĐTS)

STT	Tên truyện	Tác giả
1	Hoa Râm Bụt	Xuân Quỳnh (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thế giới thực vật</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
2	Cá rô ron không vâng lời mẹ	Văn Hồng (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Bản thân và các mối quan hệ xã hội</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
3	Chuyện của cây Hoa Hồng	Thanh Huyền (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thực vật</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
4	Hạt Đỗ Sốt	Nguyễn Thị Thư (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thế giới thực vật</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
5	Bò Nông có hiểu	Phong Thu (Theo Lê Thị Ánh Tuyết (2007), <i>Tuyển tập truyện, thơ, câu đố mầm non</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
6	Ba cô Tiên	Nhuộc Thủy (Theo Lê Thị Ánh Tuyết (2007), <i>Tuyển tập truyện, thơ, câu đố mầm non</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
7	Gà Tơ đi học	Cầm Linh (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Trường mầm non</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
8	Sự tích Hồ Gươm	Truyện dân gian (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Quê hương - Đất nước</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
9	Chim Gõ Kiến và Cây Sồi	Vĩnh Quyên (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Trường mầm non</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
10	Giọt nước tí xíu	Nguyễn Linh (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Nước và các hiện tượng tự nhiên</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
11	Tích Chu	Truyện dân gian (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Gia đình</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)

12	Sự tích quả Dưa hấu	Truyện dân gian (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Quê hương - Đất nước</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
13	Chuyện về chàng Gà Trống	Trường Sơn (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thế giới động vật</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
14	Chuyến đi xa của chú Chuột nhỏ	Lê Thị Ánh Tuyết (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thế giới động vật</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
15	Chuyện trong vườn	Thành Tuấn (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Thế giới thực vật</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
16	Cây rau của Thỏ Út	Phong Thu (Theo Lê Thị Ánh Tuyết (2007), <i>Tuyển tập truyện, thơ, câu đố mầm non</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
17	Chim Sẻ, Chuột Nhắt và Gà Mái	Thu Hương (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Nghề nghiệp</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
18	Chú bé Lọ Lem	Thu Thủy (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Vệ sinh - Dinh dưỡng</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
19	Sự tích ngày và đêm	Thu Thủy (Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), <i>Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Nước và các hiện tượng tự nhiên</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)
20	Én con và chiếc lá	Đoàn Minh Tuấn - Kim Chi (Theo Lê Thị Ánh Tuyết (2007), <i>Tuyển tập truyện, thơ, câu đố mầm non</i> , Nxb Giáo dục, Hà Nội)

Ấn định danh mục gồm 20 truyện kể ./.

## DANH MỤC NỘI DUNG TRUYỆN KỂ CHO THI TUYỂN SINH NĂNG KHIẾU NGÀNH GIÁO DỤC MẦM NON NĂM 2018

### 1. Truyện “Hoa Râm Bụt” - Tác giả Xuân Quỳnh

Trong vườn, muôn loài hoa đua nở nhưng ít ai nhắc đến hoa Râm Bụt. Râm Bụt quanh năm đứng ở bờ ao. Các cô biết mình là con nhà nghèo, nên chỉ quây quần với nhau, không dám chơi với các chị em nhà hoa khác. Nhụy của các cô dài và cong xuống như một cái cần câu nhỏ xíu, thỉnh thoảng các cô lại đung đưa màu đỏ của mình, đùa với mấy chú ếch nhái tham ăn...

Mấy cô Cẩm Chướng xì xào với nhau từ xa:

- Xem kìa, bọn chúng không dám đứng cùng với chúng mình, phải ra bờ ao hàng dậu.
- Đã gọi là hoa mà chẳng có mùi thơm, không ai thềm cắm lên bình, không ai thềm chăm bón, chẳng ai thềm hái tặng nhau...

Một hôm, bọn hoa Cẩm Chướng mách với chị chủ vườn:

- Chị ơi, chị xem, bọn hoa Râm Bụt vô tích sự thế, chị để chúng làm gì cho phí đất? Bọn chúng em còn nở cho chị cắm vào bình, cho vườn chị đẹp.
- Bọn chúng em tặng chị hương thơm! Các cô Hoa Huệ nói theo.

Chị chủ vườn ngẫm nghĩ các cô nói cũng có lí: “Các loài hoa mỗi loài một vẻ, kẻ đẹp, người thơm, còn hoa Râm Bụt chẳng được tích sự gì, mà cứ nở lan tràn khắp triền ao, bờ dậu...”. Chị chủ vườn lấy dao dẫn tất cả các rặng Râm Bụt đi. Từ đó, bờ ao, xung quanh vắng mặt màu Râm Bụt.

Một hôm, trời bão. Hàng trăm bụi gió rú nhau ào ạt xô vào vườn hoa. Bấy giờ các bụi không còn trêu tức nữa mà là cái giận thực sự. Cô Hồng Nhung bị rách tả tơi cả áo đẹp. Cô Hoa Huệ kêu kì bị sái cả cổ. Nhiều cô Cẩm Chướng còn bị dập cả mồm miệng. Các cô chỉ còn biết rên la.

Khi đó, các loài hoa trong vườn mới nhớ đến rặng Râm Bụt. Phải chăng rặng Râm Bụt còn thì các cô đâu đến nổi xơ xác như thế này. Các cô khóc lóc. Cô nọ đổ cho cô kia là đã xui chị chủ vườn chặt mấy rặng Râm Bụt. Những góc Râm Bụt còn lại quanh vườn nghe các cô hoa khóc lóc, cãi nhau vừa buồn cười lại vừa thương hại. Ít ngày sau, các góc Râm Bụt đâm chồi lên xanh tốt, ken dần thành rặng cây dày, trở muôn vàn búp non tươi, rồi một sớm mai, nở tung ra những bông hoa đỏ rực.

(Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thế giới thực vật*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## 2. Truyện “Cá Rô Ron không vâng lời mẹ” - Tác giả Văn Hồng

Trời mưa. Rô mẹ dặn Rô con:

- Mẹ đi kiếm mồi, con ở nhà, chỉ nên chơi quanh quần ở cửa hang, chớ đi đâu xa nữa lạc đường, con nhé!

Trời vừa tạnh, Rô Ron và Cá Cờ cùng lượn chơi trước cửa hang. Thấy một dòng nước róc rách chảy xuống hồ, Rô Ron bảo bạn:

- Ta cùng vượt suối nào!

Cá Cờ ngắm dòng suối lóng lánh như bạc đang lách qua những bụi cỏ xanh chảy rì rào rồi vẫy đuôi nói:

- Tớ cũng thích vượt suối, nhưng mẹ tớ không cho phép. Chúng ta đứng đây nghe suối hát vậy!

- Mẹ tớ ấy mà, mẹ tớ cũng dặn tớ đừng rong chơi, nhưng tớ chỉ rạch lên một đoạn qua cái bờ cỏ kia cho cậu xem.

Vừa nói, Rô Ron vừa giương vây, nhún mình lấy đà phóng lên. Lên khỏi bờ, Rô Ron bơi theo dòng nước và say mê ngắm cảnh. Nào ngờ, dòng nước đang cạn dần. Nước đã bị rút kiệt. Rô Ron bị mắc cạn. Chú cố gắng hết sức mình lách đi, vấp phải sỏi đá đầu sung vêu, nhưng vẫn chẳng ăn thua gì. Mệt quá, Rô Ron đành phải nằm phơi mình trên mặt đất, chẳng còn biết đâu là đâu. Nghĩ đến mẹ, Rô Ron tủi thân muốn khóc. Bấy giờ chỉ có chị Gió Nhẹ lướt qua. Thấy Rô Ron bị mắc cạn, chị dừng lại và nói:

- Tội nghiệp, chỉ tại em không vâng lời mẹ. Để chị giúp em! - Nói xong, chị Gió Nhẹ dịu dàng bay đi.

Chị Gió Nhẹ bay đi tìm chị Gió Mạnh báo tin. Rồi hai chị em thi nhau đập cánh gọi các cô Mây về. Những cô Mây đang bay lang thang bỗng ùn ùn kéo đến. Bầu trời trên đầu Rô Ron đen kịt lại. Chị Gió mạnh vẫn đập cánh liên hồi. Các cô Mây lạnh quá rùng mình một cái, biến thành những giọt mưa to bằng hạt ngô bay rào rào. Trời lại mưa to. Nước tràn qua các bụi bờ tạo nên những dòng suối nhỏ chảy xuống hồ. Rô Ron mừng rỡ, theo dòng nước bơi về.

May quá, Rô Ron về đến hồ thì gặp Cá Cờ đang dẫn Rô mẹ đi tìm. Nhớ con, Rô mẹ đã khóc mờ cả mắt. Rô Ron hối hận dụi đầu vào lòng mẹ.

(Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Bản thân và các mối quan hệ xã hội*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## 3. Truyện “Chuyện của cây Hoa Hồng” - Tác giả Thanh Huyền

Trong khu vườn nọ có rất nhiều loài hoa... Nhưng đẹp nhất, thơm nhất vẫn là Hoa Hồng.

Sáng hôm đó, Hoa Hồng đang ngon giấc. Bỗng có tiếng sột soạt dưới chân. Nhìn ra thì thấy một chú Giun Đất xấu xí cứ quanh quần gần bộ rễ của mình, Hoa Hồng gắt lên:

- Anh là ai? Anh đến đây làm gì mà làm mất cả giấc ngủ của tôi?

- Anh là Giun Đất đây mà, anh xới đất giúp em có nhiều không khí để thở đấy!

- Anh xấu lắm, tôi không chơi với anh đâu. Anh đi đi!

Vừa lúc đấy, mẹ Đất cựa mình nói với Hoa Hồng:

- Con không được vô lễ với Giun Đất, nếu không có Giun Đất, đất không tơi xốp, rễ cây không hút được nước và sữa để uống đâu.

- Con không cần sự giúp đỡ của anh ta! Nói rồi, Hoa Hồng vươn mình bám vào cành bưởi gần đó và đu người lên cao. Ở trên cao, Hoa Hồng thích thú reo lên:

- Ôi đẹp quá! Thế mà mình cứ ru rú mãi dưới mặt đất xấu xí kia.

Thế nhưng, những tia nắng Mặt trời ngày càng chói chang, chúng hút dần dòng nhựa trong cơ thể Hoa Hồng. Hoa Hồng lả dần đi. Cô cầu cứu Mặt Trời:

- Ông ơi! Cứu cháu với!

Ông Mặt Trời nghiêm khắc trả lời:

- Tại sao cháu lại trèo lên đó? Không có mẹ Đất nuôi dưỡng làm sao cháu sống nổi. Cháu hãy trở về với mẹ Đất đi.

Hoa Hồng sụt sịt:

- Nhưng,... cháu sợ mẹ Đất giận.

Vừa lúc ấy, mẹ Đất dịu dàng gọi:

- Hoa Hồng ơi, hãy về đây với mẹ, mẹ không giận con đâu.

Chị Bưởi cũng thêm vào:

- Về với mẹ Đất đi em!

Nói rồi, chị hạ thấp cành để Hoa Hồng xuống đất. Khi bộ rễ vừa tiếp đất, Hoa Hồng cảm thấy một dòng sữa ngọt lịm chạy vào cơ thể, lan vào từng thớ gỗ, cánh hoa... Hoa Hồng tỉnh táo hẳn lên, cô hồi hận nói:

- Con xin lỗi mẹ, em xin lỗi anh Giun Đất!

Từ đó, Hoa Hồng không bao giờ dám rời xa mẹ Đất nữa.

(Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thực vật*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

#### **4. Truyện “Hạt Đỗ Sốt” - Tác giả Nguyễn Thị Thu (Dựa theo truyện Hạt đỗ sốt của Xuân Quỳnh)**

Mùa thu đến, bà đem các hạt đỗ đen gieo trên luống đất sau nhà. Có một hạt đỗ bị mắc vào mạng nhện, nằm sót lại trong đáy lọ nên gọi là Đỗ Sốt. Sống trong lọ vừa tối vừa vắng vẻ, Đỗ Sốt rất buồn. Một hôm, các chú kiến bò vào lọ. Đỗ Sốt mừng lắm. Đỗ Sốt chưa kịp chào thì các chú kiến đã lao xao hỏi:

- Có cô Đỗ Sốt ở đây không? Các bạn cô ngoài kia nhờ chúng tôi mang cô ra vườn cùng các cô ấy đấy!

Nghe thấy vậy, Đỗ Sốt mừng rỡ kêu lên:

- Tôi đây! Đồ Sốt đây! Thật may mắn quá! Cảm ơn các chú!

Các chú kiến xúm vào khiêng Đồ Sốt lên lưng. Nhưng vừa đi tới đầu nhà thì trời bỗng đổ mưa. Mưa to quá khiến các chú kiến không thể đi tiếp được. Các chú liền đặt Đồ Sốt vào kẽ gạch rồi dặn:

- Cô cứ ở lại đây nhé! Khi nào tạnh, chúng tôi lại đưa cô ra với bạn của cô.

Đồ Sốt chia tay với các chú kiến. Mưa mỗi lúc một to. Những lớp đất theo mưa phủ lên mình Đồ Sốt.

Mấy ngày sau, cô Đồ Sốt thấy trong mình xôn xao như đang lớn dậy. Vò cô bắt đầu tách ra, vươn lên một cái mầm xanh non, đầu đội chiếc mũ đen là xinh xắn.

Mấy ngày sau, các chú kiến trở lại. Nhìn thấy Đồ Sốt, các chú sừng sốt reo lên:

- A! Thế là cô đã mọc mầm rồi. Bây giờ, cô có rễ rồi, chúng tôi không khiêng cô đi được nữa. Cô cứ ở lại đây, thỉnh thoảng, chúng tôi sẽ đến chơi với cô.

Mấy ngày sau, một cô bé đi qua. Nhìn thấy cây Đồ, cô reo lên:

- A! Cây đồ!

Cô đánh đem cây Đồ Sốt ra trồng ở luống đồ sau nhà. Các cô đồ đen thấy Đồ Sốt ra đều vui mừng, tíu tít hỏi han. Bây giờ, Đồ Sốt đã được tắm nắng, uống nước cùng các bạn. Mỗi ngày cô lớn một nhanh, tuy có lớn muộn hơn các bạn. Các bạn của cô đều đã ra hoa, kết quả. Riêng cô mới bắt đầu nhú lên những nụ hoa nhỏ xíu xinh xắn.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thế giới thực vật**, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

### **5. Truyện “Bò Nông có hiếu” - Tác giả Phong Thu**

Có hai mẹ con chú Bò Nông kia chẳng may bị nạn. Trên đường đi, Bò Nông mẹ bị nắng chiếu quá mạnh, lao phải cành gai tre, suýt nữa gãy cánh. Bò Nông con dìu mẹ ẩn vào trong một hốc cây, chờ cho mẹ khỏi mới đi tiếp...

Một ngày, rồi hai ngày, Bò Nông mẹ vẫn chưa nhấc cánh lên được. Từ buổi ấy, Bò Nông con hết dất mẹ tìm nơi mát mẻ, lại mò mẫm đi kiếm mồi... Đêm đêm, chú Bò Nông nhỏ bé một thân một mình ra đống xúc tép, xúc cá... Bất được con mồi nào, chú Bò Nông cũng ngậm vào miệng để phân mẹ.

Dạo anh em nhà Bò Nông còn bé, mẹ vất vả nuôi cả đàn con. Mỗi khi trở về nhà, mẹ lại há mồm ra cho các con ăn no mà bụng mẹ vẫn đói còn cào... Các con càng lớn, mẹ càng vất vả. Bữa bữa nuôi con, mẹ chỉ lo con đói. Giờ đây, khi đã biết nghĩ, chú Bò Nông mới hiểu rằng, mẹ đã nhịn để cho các con ăn. Cứ nghĩ tới điều đó, Bò Nông lại thấy mình mạnh dạn, khỏe khoắn hơn lên. Và không một lần nào đi kiếm mồi mà Bò Nông chịu trở về không.

Ngày này tiếp ngày nọ, đêm này rồi đêm nữa, chú Bò Nông cứ dùng miệng làm cái túi đựng thức ăn nuôi mẹ qua trọn mùa hè, sang mùa thu.

Tới mùa đông, đàn Bò Nông từ phương Bắc trở về, ai nom thấy chú Bò Nông nuôi mẹ ốm cũng thấy ái ngại. Chú ta gầy quá. Cái mồm xưa vốn gọn ghẽ, nay chảy sệ xuống giống hệt cái túi.

Lòng hiếu thảo của chú Bò Nồng đã làm cho tất cả các chú Bò Nồng khác cảm phục và noi theo.

Ngày nay, chú Bò Nồng nào cũng có cái túi ở miệng. Cái túi được dùng vào nhiều việc khác nhau. Nó vừa là chiếc lưới, cái giậm, cái nơm đi đánh cá, vừa là kỉ niệm hiếu thảo của một đứa con ngoan.

(Theo **Lê Thị Ánh Tuyết (2007), *Tuyển tập truyện, thơ, câu đố mầm non*, Nxb Giáo dục, Hà Nội**)

## **6. Truyện “Ba cô Tiên” - Tác giả Nhược Thủy**

Ngày xưa, có một cậu bé đã lên sáu tuổi rồi mà vẫn bé tí ti, bé chỉ bằng ngón tay cái, cho nên ai cũng gọi là cậu bé Tí Hon. Nhà Tí Hon nghèo lắm. Bố mẹ phải đi chăn trâu thuê cho địa chủ, phải làm vất vả mà vẫn không có cơm ăn cho đủ no, áo mặc cho đủ ấm. Tí Hon rất thương bố mẹ, chỉ muốn đi làm đỡ bố mẹ thôi.

Một hôm, Tí Hon nói với bố mẹ để Tí Hon chăn trâu thay bố mẹ. Lúc đầu, bố mẹ thấy Tí Hon bé, còn đàn trâu thì to nên thương Tí Hon, không cho đi. Nhưng Tí Hon nằn nì mãi cuối cùng bố mẹ phải cho đi.

Bố mẹ đặt Tí Hon vào tai trâu. Tí Hon chăn trâu cẩn thận lắm, không để trâu ăn lúa, ăn ngô, mà con nào con đấy cũng no căng cả bụng. Cả làng ai cũng khen. Bọn địa chủ cũng không chê Tí Hon câu nào cả.

Một hôm đồng làng hết cỏ, Tí Hon phải đưa trâu lên núi. Bỗng nhiên Tí Hon thấy một bông hoa hồng to bằng cái nón nở trên cành cây. Đợi cho trâu đến gần cây ấy, Tí Hon chui ở tai trâu ra, khẽ chuyển sang cây và leo vào giữa bông hoa. Tí Hon thấy ba cô Tiên cũng bé như Tí Hon, một cô áo xanh, một cô áo đỏ, một cô áo vàng. Các cô thấy Tí Hon thì vui mừng chào hỏi rồi đi lấy bánh kẹo cho Tí Hon ăn. Tí Hon không ăn mà lại bỏ bánh kẹo vào túi. Thấy vậy, ba cô tiên hỏi :

- Sao Tí Hon không ăn ?

- Tôi đem về cho bố mẹ tôi ăn, bố mẹ tôi nghèo lắm. Tôi thương bố mẹ tôi lắm!

Ba cô Tiên cùng nói :

- Tí Hon cứ ăn đi, ăn xong chúng tôi sẽ giúp.

Lát sau, ba cô Tiên cùng Tí Hon bước ra khỏi nhà hoa hồng, dắt nhau leo lên ngòi cỏ trên sừng trâu đi về làng. Về đến nơi, thấy nhà Tí Hon nghèo lắm, vườn ruộng không có, gian nhà đổ nát, ba cô Tiên bảo Tí Hon đi tìm bố mẹ về.

Tí Hon đi khỏi, cô tiên áo đỏ vẽ một ngôi nhà đẹp, cô tiên áo vàng vẽ ruộng lúa chín vàng, cô Tiên áo xanh vẽ rất nhiều quần áo đẹp. Vừa vẽ xong thì tất cả hoá thành nhà thật. Vừa lúc ấy Tí Hon và bố mẹ về đến nơi.

- Ô, nhà đẹp thế ? Ruộng của ai tốt thế? Áo quần ai nhiều thế?

Ba cô Tiên ở trong nhà bước ra chào bố mẹ Tí Hon và nói :

- Chúng cháu tặng hai bác và Tí Hon đấy. Từ nay hai bác sẽ ruộng cày, có nhà ở, có quần áo mặc.

Rồi cô Tiên áo xanh lại cho Tí Hon một chiếc áo, mặc áo vào là lớn bổng lên. Bố mẹ Tí Hon mừng quá, quay lại định cảm ơn thì ba cô Tiên đã biến thành ba con bồ câu trắng bay vù lên mây. Từ đấy, không ai trông thấy ba cô Tiên đâu nữa. Còn Tí Hon lúc nào cũng khoẻ mạnh làm nhiều việc tốt để giúp bố mẹ.

(Theo **Lê Thị Ánh Tuyết (2007), *Tuyển tập truyện, thơ, câu đố mầm non*, Nxb Giáo dục, Hà Nội**)

## **7. Truyện “Gà Tơ đi học” - Tác giả Cẩm Linh**

Buổi sáng, Gà Mẹ gọi Gà Tơ:

- Con trai bé bỏng ơi, mau dậy đi học nào!

Nhưng Gà Tơ cứ nhắm tịt mắt, phụng phịu:

- Ứ ừ, con buồn ngủ lắm! Cho con ngủ thêm một lúc nữa!

Gà Mẹ dỗ dành:

- Phải dậy đi học chứ con!

Gà Tơ đáp:

- Con biết chữ rồi mà: O tròn như quả trứng gà phải không ạ?

Nói rồi, Gà Tơ lại nhắm mắt ngủ tiếp. Ngày nào Gà Tơ cũng ngủ dậy muộn như thế, lúc tỉnh dậy thì các bạn Cún Bông, Vịt Xám, Mèo Tam Thỏ đã đi học cả. Gà mẹ đi kiếm mồi vắng, Gà Tơ lại lang thang đi chơi, không đến lớp học.

Hôm ấy, cô giáo Gà Mái Mơ chuẩn bị cho cả lớp đi cắm trại. Vì Gà Tơ không đi học nên cô đã nhờ Vịt Xám mang giấy thông báo đi cắm trại về nhà cho Gà Tơ. Gà Tơ cầm tờ giấy, xoay ngược, xoay xuôi nhưng chẳng hiểu gì, chỉ thấy có rất nhiều quả trứng: quả thì có râu, quả thì đội nón, quả lại có móc dài. Nó nghĩ: “Ồi dào, chữ thì cũng chỉ như những quả trứng thôi! Có gì đâu mà học!” và quẳng tờ giấy đó đi.

Đến hôm cắm trại, cả lớp chờ mãi vẫn không thấy Gà Tơ đến. Các bạn nhỏ dựng trại bên bờ hồ nước trong xanh và múa hát thật vui vẻ. Bỗng Cún Bông vênh tai lắng nghe: “Hình như có tiếng ai khóc ở đâu đây!”. Cả lớp ùa đi tìm thì thấy Gà Tơ đang ngồi khóc thút thít bên bụi chuối. Thì ra Gà Tơ đi chơi xa, bị lạc đường, không về nhà được.

Cún Bông hỏi:

- Chúng tớ chờ cậu mãi, sao cậu không đi cắm trại cùng cả lớp?

Gà Tơ đáp:

- Vì... tớ không biết!

Vịt Xám nói ngay:



- Tớ đã đem giấy thông báo đi cắm trại của cô Gà Mái Mơ đến cho cậu rồi mà!

Lúc này, Gà Tơ mới nhớ ra tờ giấy ấy. Gà Tơ nghĩ “Tất cả chỉ tại mình không chịu đi học nên không biết chữ thôi!” và cảm thấy rất xấu hổ. Lúc đó, cô giáo Gà Mái Mơ đến xoa đầu Gà Tơ rồi nói:

- Con chịu khó đi học rồi cũng sẽ biết đọc, biết viết như các bạn mà!

Gà Tơ ấp úng xin lỗi cô giáo và hứa sẽ đi học thật chăm. Từ đó trở đi, chẳng đợi mẹ phải gọi, hôm nào, Gà Tơ cũng dậy thật sớm để đi học. Cậu ta còn sợ có bạn nào ngủ quên không đến lớp nên sáng nào cũng gáy “ò ó o” để gọi các bạn cùng dậy nữa.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Trường mầm non**, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## 8. Truyện “Sự tích Hồ Gươm”

Ngày xưa, giặc Minh sang xâm lược nước ta, chúng đốt nhà, cướp của, khiến nhân dân ta vô cùng khổ cực.

Thuở ấy, ở nước ta có ông Lê Lợi, thấy giặc Minh sang cướp nước ta, lại giết hại nhân dân ta thì vô cùng căm giận. Ông bèn đứng lên chiêu mộ binh sỹ để đánh đuổi chúng.

Năm ấy, sau một trận đánh lớn, Lê Lợi đem quân về trú tại một làng nhỏ ở ven sông. Nhân lúc rỗi rãi, mấy người lính của Lê Lợi rủ nhau đi đánh cá ở khúc sông sâu. Vừa thả lưới một lúc, họ thấy mặt nước xao động. Đoán là có cá to mắc lưới, họ liền kéo lưới lên thì thấy trong lưới có một thanh gươm chuôi nạm ngọc rất đẹp. Một người lính lên tiếng:

- Không biết thanh gươm quý này là của ai nhỉ?

Người lính vừa dứt lời thì có tiếng nói từ dưới sông vọng lên:

- Thanh gươm đó là của ta. Ta cho Lê Lợi mượn để giết giặc Minh. Các người hãy mang thanh gươm đó về dâng cho Lê Lợi.

- Nghe thấy tiếng nói lạ, mấy người lính sợ hãi nhìn nhau. Người lính lớn tuổi nhất hỏi:

- Nhưng người là ai? Xin cho chúng tôi biết để chúng tôi còn về thưa với chủ tướng Lê Lợi.

Tiếng nói lúc nãy lại từ mặt sông vọng lên, lần này rành rọt hơn:

- Ta là Long Quân. Lưỡi gươm ấy là lưỡi Gươm thần, Ta cho Lê Lợi mượn để giết giặc Minh. Các người hãy mang thanh Gươm đó về dâng cho Lê Lợi.

- Từ khi có thanh Gươm thần, nghĩa quân Lê Lợi càng đánh càng mạnh, giặc Minh thua chạy toi bời. Nhiều trận, quân giặc chết như ngã rạ.

Về sau giặc Minh sợ quá, cả tướng lẫn quân phải kéo nhau ra xin đầu hàng. Nghĩa quân Lê Lợi đại thắng, Lê Lợi lên ngôi vua, nhân dân ta được sống thanh bình, yên vui.

Một năm sau, nhân ngày trời trong gió mát, Lê Lợi cùng các quan đi thuyền dạo chơi trên hồ Tả Vọng. Khi thuyền nhà vua vừa đến giữa hồ thì bỗng một con Rùa Vàng rất to từ dưới nước nhô lên, hướng về phía thuyền nhà vua. Rùa Vàng gật đầu ba cái chào vua Lê rồi nói:

- Xin nhà vua trả gươm cho Long Quân!

Thoạt nghe Rùa Vàng đòi gươm, Lê Lợi rất ngạc nhiên, nhưng sau nhớ lại thanh Gươm mấy người lính đã dâng cho mình dạo nọ, Lê Lợi hiểu ra. Ông liền rút Gươm đeo bên mình ra khỏi vỏ. Lạ thay, thanh Gươm rời khỏi tay nhà vua, bay vụt về phía Rùa Vàng. Nhanh như cắt, Rùa Vàng há miệng đớp lấy thanh Gươm gật đầu chào vua Lê rồi lặn xuống nước.

Từ đó, để tỏ lòng ghi nhớ công ơn của Long Quân đã cho mình mượn Gươm thần để giết giặc, Lê Lợi bèn đổi tên hồ Tả Vọng thành hồ Hoàn Kiếm. Hoàn Kiếm nghĩa là trả lại gươm. Hồ này còn được gọi là Hồ Gươm.

(Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Quê hương - Đất nước*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

### **9. Truyện “Chim Gõ Kiến và Cây Sồi” - Tác giả Vĩnh Quyên**

Trong khu rừng già có một Cây Sồi to, cành lá xum xuê che rợp cả một góc rừng. Cây Sồi rất kiêu ngạo về vóc dáng và sức mạnh của mình. Trong rừng có nhiều loài chim nhưng Cây Sồi chỉ thích kết bạn với các loài chim xinh đẹp và hát hay như Hoạ Mi, Sơn Ca...

Một buổi trưa, Cây Sồi đang lim dim ngủ bỗng có tiếng gõ cồng cộc làm nó tỉnh giấc. Hoá ra là một chú Chim Gõ Kiến đang mổ vào thân Cây Sồi. Cây Sồi cau kinh nói:

- Mi xấu xí thế kia mà dám đậu trên người ta à?

Gõ Kiến nhỏ nhẹ đáp:

- Bạn Sồi ơi! Đừng giận dữ thế, tôi đang bắt sâu giúp bạn đấy chứ!

Cây Sồi nói:

- Ta chẳng cần mi giúp. Ta khoẻ nhất khu rừng này. Hãy xem đây, lõi của ta rất cứng, lại có phần vỏ bao bọc, sâu bọ làm gì được ta. Thôi, ngươi hãy đi đi.

Chim Gõ Kiến không nói gì, lẳng lặng bay đi.

Một thời gian sau, Cây Sồi thấy người ngâm ngấm đau. Nó không biết rằng dù lõi của nó cứng thật nhưng cũng không chống lại được sự tấn công của lũ sâu. Ngày này qua ngày khác, lũ sâu đục khoét vỏ cây rồi đẻ trứng vào đó. Trứng lại nở ra sâu con. Lũ sâu con lại tiếp tục đào thêm thành những đường ngang, lối dọc trong thân cây. Cho đến một ngày, Cây Sồi đau quá, không chịu nổi nữa. Các lá xanh mon morn bắt đầu rũ xuống chẳng có vẻ hiên ngang như trước.

Trong lúc đau đớn, Cây Sồi chợt nhớ đến Chim Gõ Kiến. Cây Sồi thì thào, rên rỉ:

- Gõ Kiến ơi! Bạn ở đâu? Xin đến giúp tôi!

Lời cầu khẩn của Cây Sồi theo gió vọng khắp khu rừng và đến tai Chim Gõ Kiến. Chim Gõ Kiến vội vã bay đến. Cây Sồi nói với giọng khẩn khoản:

- Gõ Kiến ơi! Cứu tôi với! Tôi sắp chết rồi!

Chim Gõ Kiến đáp: Bạn cứ yên tâm, tôi sẽ giúp bạn!

Rồi Gõ Kiến chăm chú quan sát... Gõ Kiến lần lượt lôi ra những con sâu béo múp... Một lúc sau, tất cả lũ sâu mẹ, sâu con đã bị Gõ Kiến tiêu diệt hết.

Khi Cây Sồi chưa kịp nói lời xin lỗi vì thái độ trước đây của mình thì Gõ Kiến đã vội vàng bay đi bắt sâu cho các cây khác trong rừng.

Cây Sồi đã hết đau, chẳng mấy chốc lại xanh tươi như trước, cành lá xum xuê che rợp cả một góc rừng. Nhưng bây giờ, Cây Sồi đã hiểu rằng: Dù nó có to khoẻ đến đâu vẫn có lúc phải cần tới sự giúp đỡ của bạn bè.

(Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Trường mầm non*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

### **10. Truyện “Giọt nước tí xíu” - Tác giả Nguyễn Linh**

Tí Xíu là một giọt nước. Quê ở biển cả, họ hàng, anh em nhà chúng đông lắm và ở khắp mọi nơi, ở biển cả, ở ao hồ, ở trên trời, ở cả dưới đất. Một buổi sáng biển lặng, Tí Xíu cùng các bạn đuổi theo các lớp sóng nhấp nhô. Ông Mặt Trời thả ánh sáng vàng rực rỡ xuống biển. Bọn Tí Xíu reo vui trong sóng nhẹ và trong ánh nắng chan hòa.

Chợt có tiếng ông Mặt Trời cất lên:

- Tí Xíu ơi! Cháu có đi với ông không?

Tí Xíu ngẩng nhìn, chú đáp giọng rất khẽ, chỉ có ông Mặt Trời là nghe thấy:

- Đi làm gì ạ?

Ông Mặt Trời cười bảo:

- Trên mặt đất thiếu gì việc, chỗ nào chẳng cần

Tí Xíu vui lắm, nhưng sợ nhớ mình là giọt nước không thể nào theo ông mặt trời được, chú hỏi:

- Cháu nặng lắm làm sao bay lên được?

- Không lo, ông Mặt Trời nói ồm ồm, ông sẽ làm cho cháu biến thành hơi. Nói xong, ông Mặt Trời vén mây, chiếu thật nhiều ánh sáng xuống biển, Tí Xíu rùng mình và biến thành hơi. Chú chỉ kịp nói với biển cả:

- Chào mẹ, con đi! Mẹ chờ con trở về!

Tí Xíu từ từ bay lên...

Tí Xíu nhập bọn với các bạn. Lúc đầu, chúng bay là xuống biển rồi chúng hợp thành một đám mây mỏng rồi biển tiến vào đất liền. Gió nhẹ nhàng đưa Tí Xíu lướt qua những dòng sông lấp lánh sáng như bạc. Xế chiều, ông Mặt Trời tỏa những tia nắng chói chang hơn lúc sáng. Không khí oi bức... Bỗng từ đâu một cơn gió lạnh thổi tới. Tí Xíu reo lên:

- Mát quá các bạn ơi! Mát quá!

Tí Xíu và các bạn nhảy nhót, múa lượn vui thích. Nhưng rồi trời mỗi lúc một lạnh, Tí Xíu thấy rét, các bạn của chú cũng thấy rét. Chúng xích lại gần nhau thành một đám mây đông đặc toàn những giọt nước nhỏ li ti. Bọn Tí Xíu không bay cao lên được nữa, chúng sà xuống thấp, thấp dần. Một tia sáng vạch ngang bầu trời, rồi một tiếng sét đĩnh tai vang lên. Gió thổi mạnh hơn. Bọn Tí Xíu níu lấy nhau thành những giọt nước trong vắt. Chúng thi nhau ào ào tuôn xuống đất... Cơn dông bắt đầu.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009)**, *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Nước và các hiện tượng tự nhiên*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## **11. Truyện “Tích Chu”**

Ngày xưa, có một bạn tên là Tích Chu. Bố mẹ Tích Chu mất sớm, Tích Chu ở với bà. Hàng ngày, bà phải làm việc quần quật kiếm tiền nuôi Tích Chu, có thức gì ngon bà cũng dành cho Tích Chu. Ban đêm, khi Tích Chu ngủ thì bà thức quạt. Thấy bà thương Tích Chu, có người bảo:

- Bà ơi! Lòng bà thương Tích Chu cao hơn trời, rộng hơn biển. Lớn lên, Tích Chu sẽ không khi nào quên ơn bà.

Thế nhưng lớn lên, Tích Chu lại chẳng thương bà. Bà thì suốt ngày làm việc vất vả, còn Tích Chu suốt ngày rong chơi. Vì làm việc vất vả, ăn uống lại kham khổ nên bà bị ốm... Tích Chu mãi rong chơi với bạn bè, chẳng nghĩ gì đến bà đang ốm. Một buổi trưa, trời nóng nực, cơn sốt lên cao, bà khát nước quá liền gọi:

- Tích Chu ơi, cho bà ngụm nước. Bà khát khô cổ rồi!

Bà gọi một lần, hai lần... rồi ba lần nhưng vẫn không thấy Tích Chu đáp lại. Mãi sau Tích Chu thấy đói mới chạy về nhà kiếm cái ăn. Tích Chu ngạc nhiên hết sức thấy bà biến thành chim và vỗ cánh bay lên trời. Tích Chu hoảng quá kêu lên:

- Bà ơi! Bà đi đâu? Bà ở lại với cháu. Cháu sẽ mang nước cho bà, bà ơi!

- Cúc cu... cu! Cúc cu... cu! Chậm mắt rồi cháu ạ, bà khát quá không thể chịu nổi phải hóa thành chim để bay đi kiếm nước. Bà đi đây, bà không về nữa đâu!

Nói rồi, chim vỗ cánh bay đi. Tích Chu hoảng quá chạy theo bà, cứ nhắm theo hướng chim bay mà chạy. Cuối cùng Tích Chu gặp chim đang uống nước ở một dòng suối mát.

Tích Chu gọi:

- Bà ơi! Bà trở về với cháu đi. Cháu sẽ đi lấy nước cho bà, cháu sẽ giúp đỡ bà, cháu sẽ không làm bà buồn nữa!

- Cúc cu...cu! Muộn quá rồi cháu ơi! Bà không trở lại được nữa đâu!

Nghe chim nói, Tích Chu òa khóc, Tích Chu thương bà và hối hận. Giữa lúc đó, có một bà tiên hiện ra, bà bảo Tích Chu:

- Nếu cháu muốn bà trở lại thành người thì cháu phải đi lấy nước suối Tiên cho bà cháu uống. Đường lên suối Tiên xa lắm, cháu có đi được không?

- Nghe bà Tiên nói, Tích Chu mừng rỡ vô cùng, vội vàng hỏi đường đến suối Tiên, rồi chẳng một phút chần chừ, Tích Chu hăng hái đi ngay.

Trải qua nhiều ngày đêm lặn lội trên đường, vượt qua rất nhiều nguy hiểm, cuối cùng Tích Chu đã lấy được nước suối mang về cho bà uống. Được uống nước suối Tiên, bà Tích Chu trở lại thành người và về ở với Tích Chu.

Từ đây, Tích Chu hết lòng yêu thương chăm sóc bà.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009)**, *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Gia đình*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## **12. Truyện “Sự tích quả Dưa hấu”**

Ngày xưa, đất nước ta có núi cao, sông dài, biển rộng, trời đẹp nắng vàng, nhưng đồng ruộng thưa thớt, hoa quả chưa có nhiều thứ thơm ngon như bây giờ. Thời đó, có một người tên là Mai An Tiêm vốn làm ăn chăm chỉ, lại khéo tay, tháo vát được nhà vua yêu mến nên được nhận làm con nuôi.

Một hôm, trong bữa tiệc thết khách, Mai An Tiêm vui vẻ nói:

- Nem công chả phượng của rừng của biển đều nhờ có tay người cầm cái nỏ, quăng cái lưới, đến cả hạt gạo ủ ra chén rượu này cũng do bàn tay con người làm nên cả.

Một viên quan trong triều vốn ghét An Tiêm bèn tâu với vua. Vua đùng đùng nổi giận nói:

- Đã thế, ta cho nó cứ thử trông cậy vào hai bàn tay xem có sống nổi không?

Thế là một buổi sớm, vua ra lệnh đầy cả nhà An Tiêm ra một hòn đảo hoang vu, không một bóng người. An Tiêm phải tìm một hốc đá để ở tạm.

Từ đây, hàng ngày, An Tiêm đi bắt chim, còn nàng Ba vợ An Tiêm thì ra bờ biển mò ngao, bắt cá làm thức ăn.

Bỗng một hôm, An Tiêm thấy một con chim ăn một miếng quả lạ và nhả xuống những hạt nhỏ nhỏ màu đen nhánh. An Tiêm nghĩ thầm: “Quả mà chim ăn được thì chắc hẳn người cũng ăn được”. Chàng bèn nhặt những hạt đó và đem uơm vào một hốc đá rêu ẩm.

Ít ngày sau, hạt đã mọc mầm đâm lá, bò toả ra khắp cả khoảng đất. Hai vợ chồng An Tiêm sớm chiều chăm bón những cây lạ đó. Chẳng bao lâu, cây nở hoa, hoa kết thành quả.

Đến lúc quả đã to, vỏ có màu xanh thẫm, An Tiêm cắt về rồi bỏ ra thì thấy ruột quả màu đỏ tươi, cùi có màu trắng và nhiều hạt màu đen nhánh. Cả nhà ăn đều thích vì quả có vị ngọt và thơm mát. An Tiêm gọi đó là quả Dưa Đỏ.

Từ đấy, An Tiêm tiếp tục trồng thêm dưa. Giống dưa ngày càng sai, quả càng to, vị càng thơm ngọt.

Cứ mỗi mùa hái quả, An Tiêm lại khắc tên mình vào mấy quả dưa rồi thả xuống biển, nhờ sóng biển đưa vào đất liền.

Một hôm, có một chiếc thuyền ghé đến muốn đổi dưa quý để đem về bán trên đất liền. Từ đó, An Tiêm đổi được các thức ăn, đồ dùng thường ngày và còn làm được một cái nhà lá xinh xinh.

Một ngày kia, có người dâng vua quả dưa lạ, vua ăn ngon miệng bèn hỏi thăm tung tích mới biết là do An Tiêm trồng ngoài hoang đảo. Vua ngắm nghĩ thấy mình đã sai, liền cho thuyền ra đón gia đình An Tiêm. Hai vợ chồng An Tiêm mừng rỡ thu lượm hết những quả dưa chín và hạt giống đem về phân phát cho bà con hàng xóm và truyền dạy cách gieo trồng, chăm bón. Đó là nguồn gốc giống dưa hấu mà chúng ta ăn ngày nay.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Quê hương - Đất nước**, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

### **13. Truyện “Chuyện về chàng Gà Trống” - Tác giả Trường Sơn**

Ngày xưa, Gà Trống có thể bay cao và bay xa nhất trong họ hàng nhà chim. Vì thế, chú được tặng một chiếc mũ miện đỏ chói. Gà trống kiêu hãnh lắm, nó thường ngửa cổ gáy vang: “Ồ...ó...o...o...o! Nhà vô địch chính là ta!”

Thế rồi, ngày nào Gà Trống cũng chỉ say sưa ca hát mà không chịu tập luyện gì nữa. Vì vậy, chẳng bao lâu, Gà Trống đã béo phì ra.

Một hôm, Họa Mi gặp Gà Trống và kể:

- Gà Trống ơi! Tớ đã trông thấy Ngỗng Trời và Chim Sẻ tập bay. Chắc họ sắp bay vượt bạn đấy.

Gà Trống cười và nói:

- Ngỗng Trời phục phịch, nặng nề còn Chim Sẻ thì bé oắt con, làm sao mà bay vượt nổi tớ!

Mấy hôm sau, Gõ Kiến bay qua nhà Gà Trống và kể:

- Anh Gà Trống ơi! Le le bảo rằng, bây giờ nó bay chẳng kém gì anh đâu!

Gà Trống cho là chuyện bịa nên không tin. Nó vẫn nghĩ, không ai có thể bay vượt nổi nó.

Một ngày kia, Quạ nói với Gà Trống:

- Gà Trống ơi, Chim Ưng đã bay cao hơn anh rồi đấy!

Gà Trống nghe vậy, tức lắm liền trợn mắt tuyên bố:

- Ba ngày nữa ta sẽ bay. Nào, ai dám thi tài với ta?

Nghe vậy, Quạ vội bay đi báo tin này với khắp họ nhà chim.

Hôm ấy, đông đủ loài chim có mặt ở điểm hẹn....

Gà Trống vươn cổ gáy: “Ồ...ó...o...o! Nhà vô địch chính là ta!” rồi đập cánh thành phạch và nhún chân lấy đà. Nó định trở tài ra oai trước mặt mọi người. Nhưng nó chỉ bay cao được hơn một mét đã rơi xuống đất. Các loài chim thấy vậy không nhịn được cười.

Gà Trống bối rối, nó cố hết sức xòe hai cánh để bay lên. Nó muốn bay tít lên trời xanh để ai cũng phải khâm phục nó như trước kia. Nhưng gà trống chỉ bay được một đoạn ngắn thì lại rơi bịch xuống đất ngay trước mặt các loài chim. Tất cả các chú chim cười ồ lên. Còn Gà Trống gượng đỏ cả mặt, lủi thủi bỏ đi.

Đến tận bây giờ, Gà Trống vẫn còn cái mũ miện đỏ chói và có dáng đi rất oai vệ của thời còn là nhà vô địch. Nhưng Gà Trống chẳng còn bay cao được nữa nên mặt Gà Trống lúc nào cũng đỏ ửng vì xấu hổ.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009)**, *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thế giới động vật*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

#### **14. Truyện “Chuyến đi xa của chú Chuột nhỏ” - Lê Thị Ánh Tuyết phỏng dịch**

Một buổi sáng, chú Chuột nhỏ lên đường đi du lịch. Chuột bà nướng cho cháu rất nhiều bánh để ăn đường và tiễn cháu đến cửa hang.

Nhưng ngay buổi chiều hôm đó, chú Chuột trở về. Vừa gặp bà, chú Chuột nhỏ reo lên:

- Bà ơi! Có lẽ cháu là người khoẻ nhất và dũng cảm nhất trong vùng đồng cỏ đấy. Thế mà trước đây cháu không biết điều này.

- Làm sao cháu biết điều ấy? - Chuột bà hỏi:

- Thế này bà ạ - Chú Chuột nhỏ sôi nổi kể - Cháu ra khỏi hang rồi, đi mãi và tới tận biển. Biển rộng ời là rộng, sóng nhấp nhô nhưng cháu không sợ. Cháu nhảy xuống nước và bơi qua biển. Cháu ngạc nhiên vì thấy mình bơi giỏi như vậy.

- Cháu thấy biển ở đâu? - Chuột bà hỏi.

- Cháu thấy biển ở phía đông cái hang của chúng ta ạ! - Chú Chuột nhỏ trả lời.

- Bà biết cái biển đó rồi! - Chuột bà nói - Cách đây không lâu có một con Hươu đi qua đó, nó đã giậm chân xuống đất và nước mưa đọng đầy trong vết chân Hươu.

- Nhưng bà ơi, bà hãy nghe tiếp nhé! Cháu sưởi ấm dưới ánh nắng mặt trời và đi tiếp. Cháu nhìn thấy một ngọn núi rất cao, cây trên đỉnh núi chạm cả vào mây. Cháu không đi vòng quanh núi mà nhảy vọt qua đỉnh núi. Cháu rất ngạc nhiên vì thấy mình có thể nhảy cao như vậy.

- Bà biết quả núi của cháu rồi! - Chuột bà nói - Đó là mô đất nhỏ có nhiều cỏ mọc nằm ngay sau vũng nước.

Chú Chuột nhỏ hơi buồn nhưng vẫn tiếp tục kể:

- Cháu đi tiếp và nhìn thấy một con Gấu trắng và một con Gấu nâu đang đánh nhau rất dữ dội. Nhưng cháu không sợ, cháu lao vào và đẩy chúng ra hai phía. Cháu ngạc nhiên vì thấy mình khỏe đến vậy.

- Bà biết hai con Gấu của cháu rồi, đó là một con Bọ và một con Ruồi.

Đến đây thì chú Chuột buồn bã khóc:

- Thì ra cháu chẳng khỏe và cũng chẳng dũng cảm gì. Cháu bơi qua vũng nước chân Hươu, nhảy qua mô đất nhỏ, đẩy con Bọ và con Ruồi ra... Tất cả chỉ có vậy!

Chuột bà âu yếm nói:

- Đối với cháu bé bỏng của bà thì vũng nước đọng trong chân Hươu là biển, mô đất là núi và con Bọ, con Ruồi là những con Gấu. Nếu như cháu không sợ tất cả cái đó thì cháu thực sự là người khỏe nhất và dũng cảm nhất trong vùng đồng cỏ này đây!

Chú Chuột nhỏ nghe Chuột bà nói vậy thì cảm thấy rất vui sướng và tự hào về những điều chú đã làm được trong chuyến đi xa đầu tiên của mình.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Thế giới động vật, Nxb Giáo dục, Hà Nội**)

### **15. Truyện “Chuyện trong vườn” - Tác giả Thành Tuấn**

Một Cây Hoa Giấy và một Cây Táo con cùng sống trong một khu vườn.

Cây Hoa Giấy có những cành gai màu nâu bóng phồng phao lớn lên từng ngày. Những cành lá xanh mượt đua nhau leo lên trên giàn làm nền cho những bông hoa tím đỏ rực rỡ. Còn Cây Táo thì thân sần sùi, nứt nẻ với ít cành lá nhỏ xíu, cong cong.

Một hôm, Cây Hoa Giấy nói với Cây Táo:

- Táo ơi! Cậu có biết là cậu đã làm xấu cả khu vườn không?

Cây táo không đáp lại mà chỉ im lặng.

Cây Hoa Giấy đắc chí lắm. Nó nghĩ rằng chẳng ai sánh nổi với vẻ tươi tốt của mình.

Mùa Xuân đến, Cây Hoa Giấy đâm chồi nảy lộc. Mưa phùn mùa xuân làm Cây Hoa Giấy tốt tươi hơn. Hàng trăm bông hoa giấy tím đỏ nở đồng loạt trông như một bức thảm đỏ rực. Còn Cây Táo vẫn đứng lặng lẽ một góc vườn, thân cành trơ trụi. Cây Hoa Giấy nói:

- Táo ơi! Cậu nên đi khỏi khu vườn này để lấy chỗ cho tớ trở hoa thì hơn.

Cây Táo con nép mình im lặng. Ít lâu sau, Cây Táo mới mọc lá. Những chiếc lá tròn tròn bóng láng và hiem hoi. Lúc này, Cây Hoa Giấy đã lên kín giàn. Một thời gian sau, Cây Táo bắt đầu nở hoa. Hoa táo thoảng mùi thơm dịu nhẹ trong gió. Chẳng bao lâu sau, hoa tàn và kết thành những quả táo nhỏ xíu màu xanh. Đến mùa thu, những quả táo đã to và chín vàng.

Một hôm, hai ông cháu chủ vườn ra thăm cây. Cô cháu gái lại gần Cây Táo và reo lên thích thú:

- Ông ơi! Táo chín rồi!

Ông trả cho cô bé một vốc táo. Cô bé cắn quả táo giòn và luôn miệng khen táo ngọt ngon.

Cây Hoa Giấy thấy chẳng ai để ý đến mình thì buồn quá. Cây Táo nghiêng tán lá xanh thì thầm:



- Bạn Hoa Giấy đừng buồn! Hai chúng ta mỗi người một nhiệm vụ. Tôi dâng trái ngon cho mọi người, còn bạn thì cho sắc hoa và bóng mát.

Giờ thì Cây Hoa Giấy đã hiểu ra nhiều điều. Nó không còn kiêu ngạo như trước. Nó yêu mảnh vườn này, yêu cả cái dáng trơ trụi của Cây Táo sau mùa cho quả.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009)**, *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Thế giới thực vật*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

### **16. Truyện “Cây rau của Thỏ Út” - Tác giả Phong Thu**

Mùa thu đã qua, mùa đông đã tới. Thỏ mẹ dẫn các con ra vườn và bảo:

- Các con ạ, bây giờ là vụ rau rồi, mẹ sẽ dạy các con trồng củ cải nhé!

Ba anh em Thỏ ríu rít trả lời:

- Thưa mẹ, vâng ạ!

Bốn mẹ con quây quần bên luống đất, mẹ bắt đầu giảng:

- Muốn trồng rau, người ta phải làm đất, rồi gieo hạt...

Nhưng mới nghe mẹ nói vậy, Thỏ Út đã nghĩ thầm: “Thế thì mình cũng biết rồi” và không chú ý nghe mẹ nói nữa. Chú ngồi đấy nhưng còn mãi nhìn theo con bướm bướm ngoài vườn nên chẳng biết mẹ còn dặn điều gì nữa.

Mẹ giảng xong, ba anh em bắt đầu làm việc, mỗi người phải trồng một luống rau nho nhỏ. Hai anh của Thỏ Út cặm cụi cuốc đất, đập đất cho nhỏ tơi ra rồi mới gieo hạt, còn Thỏ Út thì chỉ làm qua quýt rồi nhảy đi chơi.

Ít ngày sau, hạt giống nảy mầm. Những cây rau bé li ti hiện ra. Hai luống rau của các anh cây mọc đều, trông như những chiếc khăn màu xanh tươi phủ lên mặt đất, còn luống rau của Thỏ Út thì cây mọc thưa thớt, cây cao, cây thấp. Thế nhưng Thỏ Út vẫn mãi chơi chẳng chịu chăm bón gì cả.

Tới vụ thu hoạch, cây rau nào của các anh lá cũng to, củ cũng to, còn những cây rau của Thỏ Út thì cằn cỗi vì thiếu nước, củ bé tí tẹo. Thỏ Út xấu hổ quá, biết nói sao với mẹ bây giờ?

Thấy vậy, Thỏ mẹ bảo:

- Nếu con chú ý nghe lời mẹ và chăm sóc vườn rau thì rau của con sẽ tươi tốt đúng không?

Sau vụ ấy, Thỏ Út hỏi lại mẹ cách làm đất, trồng rau, vun luống, gieo hạt rồi bắt đầu trồng lại luống rau khác.

Đúng như lời mẹ đã nói: “Phải biết cách trồng và chăm sóc tưới bón”. Lần này, rau của Thỏ Út lớn rất nhanh. Đến vụ thu hoạch, Thỏ Út chở về nhà những cây rau lá xanh non.

Thỏ Út rất vui. Mẹ Thỏ còn vui hơn vì thấy Thỏ Út đã biết chăm chỉ và chịu khó làm việc.

(Theo **Lê Thị Ánh Tuyết (2007)**, *Tuyển tập truyện, thơ, câu đố mầm non*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## 17. Truyện “Chim Sẻ, Chuột Nhắt và Gà Mái” - Tác giả Thu Hương

Trong ngôi nhà nhỏ ven rừng, Chim Sẻ, Chuột Nhắt và Gà Mái sống với nhau rất thân thiết và hòa thuận.

Hằng ngày, Chim Sẻ vào rừng hái nấm, nhặt hạt đậu, Chuột Nhắt đi kiếm củi còn Gà Mái ở nhà nấu ăn. Khi nấu canh, Gà Mái thường cho vào nồi một quả trứng nên canh rất ngon.

Đi kiếm thức ăn về, Chim Sẻ ngồi nghỉ, Chuột Nhắt bày bàn ăn, còn Gà Mái bận rộn bên bếp lửa. Sau đó, các bạn quây quần vui vẻ bên bàn ăn và cảm thấy rất hài lòng sau một ngày lao động mệt nhọc.

Một hôm, Chim Sẻ chợt nghĩ: “Mình phải vào rừng kiếm thức ăn thật vất vả, còn công việc của Chuột Nhắt và Gà Mái mới nhàn hạ làm sao!”. Chim Sẻ bèn đề nghị với hai bạn và thế là họ đổi công việc cho nhau.

Hôm sau, Chuột Nhắt ở nhà nấu ăn. Chuột Nhắt nhóm bếp nhưng mãi củi mới cháy. Khi nấu canh, Chuột Nhắt cho vào nồi đủ thứ, nào là: nấm, đậu, mắm, muối... mà canh vẫn không ngon như Gà Mái nấu. Chim Sẻ thì dùng mỏ để bỏ củi, đầu cứ cúi xuống, hắt lên lia lịa mà củi vẫn nằm nguyên một chỗ. Công việc thật là khó nhọc. Còn Gà Mái vào rừng kiếm thức ăn. Bỗng một con Cáo từ trong bụi rậm chạy ra. Cáo hỏi :

- Gà Mái kia, đi đâu?
- Tôi đi kiếm thức ăn. - Gà Mái đáp.
- Ta cũng đang đi tìm thức ăn đây!

Cáo cười khoái trá và lao tới bắt Gà Mái nhưng vồ trượt. Tuy Gà Mái chạy thoát nhưng vẫn bị thương một bên cánh.

Gà Mái chạy về đến nhà thấy Chim Sẻ đang đứng gục đầu, nước mắt đầm đìa. Còn Chuột Nhắt buồn ủ rũ, mặt mũi, chân tay lợ lem vì khói bếp.

Nhìn thấy vết thương của Gà Mái, Chuột Nhắt và Chim Sẻ rất thương bạn. Gà Mái nói:

- Từ nay, chúng mình đừng tị nhau nữa nhé! Mỗi người hãy làm tốt những việc hợp với sức của mình.

Chim Sẻ rất ân hận vì đã làm cho cả ba đều vất vả mà chẳng ai làm được việc gì. Chim Sẻ xấu hổ vô cùng và xin lỗi hai bạn.

Từ hôm đó, ba bạn lại mỗi người một việc như trước: Chim Sẻ đi kiếm thức ăn, Chuột Nhắt kiếm củi còn Gà Mái ở nhà nấu ăn. Cứ thế, họ sống với nhau thật hòa thuận và vui vẻ.

(Theo Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), *Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Nghề nghiệp*, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## 18. Truyện “Chú bé Lọ Lem” - Thu Thủy phỏng dịch

Ngày xưa ngày xưa, có một chú bé rất lười tắm. Sáng dậy, chưa kịp rửa mặt, chú bé đã ăn sáng. Và đến tối, chú bé cứ để nguyên cả đôi chân lấm đất của mình lên giường. Vì chú bé bẩn quá nên mọi người gọi chú là “Chú bé Lọ Lem”.

Một lần, Lọ Lem đi chơi về, bùn lấm từ chân tới cổ. Các đồ vật trong nhà nói với Lọ Lem:

- Này, Lọ Lem, nếu bạn không chịu tắm rửa thì chúng tôi không ở đây với bạn nữa đâu!

Lọ Lem thản nhiên đáp:

- Việc gì phải tắm, bẩn một tý cũng được, có sao đâu!

Nói xong, Lọ Lem leo lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, như thường lệ, Lọ Lem vừa chui ra khỏi chăn đã chạy đến bên bàn ăn. Nhưng khi Lọ Lem cầm miếng bánh định ăn thì bánh trón xuống gầm bàn. Lọ Lem chui vào gầm bàn thì bánh chạy ra cửa. Lọ Lem bực quá, vớ lấy cốc nước thì cốc nước tuột khỏi tay, rơi xuống sàn nhà. Tiện tay, Lọ Lem định vớ cái chăn để lau chỗ nước đổ, nhưng lạ chưa, Lọ Lem chưa kịp sờ vào thì chăn đã chạy đằng chẵn, gói đã bay đằng gói. Sau gói là chiếu, sau chiếu là giường,... tất cả lũ lượt kéo nhau ra cửa và bay về phía bờ sông.

Lọ Lem kinh ngạc quá! Chú không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chú ngồi trên ghé và bắt đầu khóc. Ghé cũng chẳng thương gì Lọ Lem, ghé hất Lọ Lem xuống đất rồi rủ bàn chạy trốn. Đến lượt bộ quần áo trên người Lọ Lem cũng bay đi nốt.

Bỗng có tiếng sột soạt trong góc nhà. Lọ Lem nhìn ra thì thấy chiếc chậu men đang đi tới. Đó là chiếc chậu rửa mặt mà Lọ Lem đã vứt vào xó nhà từ lâu. Chậu men nói với Lọ Lem:

- Lọ Lem ơi, tất cả đồ đạc trong nhà đều bỏ đi hết rồi, chỉ tại Lọ Lem bẩn thỉu quá! Hãy theo tôi ra giếng và tắm rửa cho sạch sẽ!

Lọ Lem ngoan ngoãn đi theo chậu men. Chậu múc nước dội lên người Lọ Lem. Vừa lúc đó, khăn mặt xà phòng ở đâu bay tới kì cọ khắp người cho Lọ Lem. Chẳng mấy chốc, người chú đã sạch sẽ. Bộ quần áo thơm tho của Lọ Lem bay về, mặc vào người cho chú.

Lọ Lem chạy về nhà, tất cả đồ đạc đã trở về như cũ, vẫn đủ cả chăn, gói, giường, chiếu như trước. Trên bàn đã có sẵn một đĩa bánh đang chờ chú. Lọ Lem cầm bánh ăn ngon lành.

Từ đó trở đi, chú rất chăm tắm rửa nên lúc nào cũng sạch sẽ và không ai còn gọi chú là Lọ Lem nữa.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Vệ sinh - Dinh dưỡng**, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## 19. Truyện “Sự tích ngày và đêm” - Tác giả Thu Thủy

Ngày xưa ngày xưa, Mặt Trăng, Mặt Trời và Gà Trống cùng sống với nhau ở trên trời.

Mặt Trăng mặc cái áo màu trắng, Gà Trống đội một chiếc mũ màu đỏ. Mặt Trăng thích cái mũ đỏ của Gà Trống lắm. Một hôm, Mặt Trăng nói với Gà Trống:

- Chúng mình đổi áo và mũ cho nhau nhé!

Gà Trống đáp:

- Tớ không thích cái áo màu trắng của cậu. Tớ không đổi mũ lấy áo đâu!

Mặt Trăng cứ gạ đổi mãi nhưng Gà Trống nhất định không chịu. Mặt Trăng liền giật mũ của Gà Trống và vớt xuống mặt đất.

Gà Trống vội bay xuống mặt đất để nhặt mũ. Nhưng mặt đất tối đen nên Gà Trống không tìm thấy mũ. Gà Trống sực nhớ tới Mặt Trời. Gà Trống liền ngửa cổ lên trời và cất tiếng gọi:

- Mặt Trời ơi! Mặt Trời ơi!

Mặt Trời vội vén màn mây nhìn xuống dưới đất. Những tia nắng rực rỡ toả sáng khắp nơi.

Nhờ có ánh nắng Mặt Trời chiếu xuống, Gà Trống nhìn thấy cái mũ đỏ của mình mắc trên một cành cây. Gà Trống sung sướng bay lên cây để lấy chiếc mũ và đội lên đầu.

Gà Trống định bay về trời nhưng vì quá mệt nên không đủ sức cất cánh bay lên nữa. Gà Trống cất tiếng gọi:

- Mặt Trời ơi! Kéo tớ lên với!

Nhưng Mặt Trời không thể kéo Gà Trống lên được. Mặt Trời đành an ủi Gà Trống:

- Gà Trống ơi! Bạn hãy ở lại dưới mặt đất vậy. Buổi sáng sớm, bạn hãy gọi “Ồ ó o... Mặt trời ơi”, tôi sẽ thức dậy và trò chuyện với bạn nhé!

Từ đó trở đi, Gà Trống luôn dậy sớm và cất tiếng gáy “ồ ó o” để đánh thức Mặt Trời dậy. Ở tít trên cao, Mặt Trời với gương mặt hồng hào, tròn trịa, mỉm cười nhìn Gà Trống. Muôn loài hoa đua nở, khoe sắc màu rực rỡ. Cây lá cũng mở bừng mắt reo vui chào đón ánh Mặt Trời. Người ta gọi lúc đó là ngày.

Còn Mặt Trăng thì cảm thấy rất hối hận và xấu hổ vì đã đối xử không tốt với bạn Gà Trống. Vì thế, Mặt Trăng cứ đợi đến khi Mặt Trời lặn xuống phía bên kia rặng núi, Gà Trống lên chuồng đi ngủ mới dám xuất hiện. Người ta gọi lúc Mặt Trăng toả những tia sáng dịu dàng, yếu ớt là đêm.

(Theo **Thúy Quỳnh - Phương Thảo (2009), Tuyển chọn thơ ca, truyện kể, câu đố cho trẻ mầm non - Chủ đề Nước và các hiện tượng tự nhiên**, Nxb Giáo dục, Hà Nội)

## **20. Truyện “Én con và chiếc lá” - Tác giả Đoàn Minh Tuấn - Kim Chi**

Mùa thu sắp qua đi. Mùa đông sắp đến. Trên một ngọn cây cao, Én con cứ rúc rúc đầu vào tổ rồi lại nhìn ra ngoài trời. Thình thoảng, chú cất tiếng gọi:

- Bố ơi! Mẹ ơi!

Những cơn gió lạnh thổi tới làm chiếc tổ chao đảo. Én con chờ mãi không thấy bố mẹ về nên vội bay đi tìm. Mặc dù gió lạnh ngược chiều song Én con vẫn không sợ. Từ xa, Én bố và Én mẹ nhìn thấy con đang bay về phía mình nên cả hai cố bay nhanh hơn để đến với Én con. Én con cũng nhìn thấy bố mẹ, chú vui sướng reo lên: “Bố...mẹ...!”, nhưng vì mệt quá nên giọng chú yếu dần. Vừa lúc đó, Én mẹ bay vượt lên, đỡ con hạ cánh trên một cành cây và nói:

- Con bé bỏng của mẹ! Mới hôm nào con tập truyền cành, nay đã bay đi đón bố mẹ được rồi!

Khi gia đình Én về đến tổ, Én con giúp mẹ thu xếp đồ đạc để đi phương Nam tránh rét. Gia đình Én tạm biệt chiếc tổ ấm áp của mình, Én con bịn rịn lắm. Én con đánh dấu đỏ vào cành cây bên tổ để khi trở về còn nhận được tổ của mình... Đây là lần đầu tiên được đi xa nên Én con rất

vui. Khi bay qua sân trường, Ến con vẫy chào các cô cậu học sinh. Đang bay, gia đình Ến gặp một đàn Ến khác đang nghỉ trên những hàng dây điện. Trông chúng như những nốt nhạc biết đung đưa. Bay tiếp, Ến con lại gặp gia đình Cò. Bố mẹ Cò vừa bay vừa mang theo những chiếc lẳng nhỏ. Từ trong lẳng, hai chú cò tí xíu lộ đầu ra chào gia đình Ến con... Sau một chặng bay dài, gia đình Ến dừng chân bên dòng sông chảy xiết. Chợt Ến con nhìn thấy Ếch đang nằm cạnh bụi lau. Ến con hỏi Ếch:

- Thế bạn không đi tránh rét à?

Ếch đáp:

- Mình chui vào hang thật sâu và ngủ ở trong đó suốt mùa đông.

Gia đình Ến tiếp tục bay về phương Nam... Khi bay qua dòng sông mênh mông, Ến con run sợ... chao liệng mấy vòng rồi ngã nhào xuống nước. Ến bố nhìn thấy con bị dòng nước cuốn đi vội lao xuống cứu con. Khi lên đến bờ, Ến con rét run. Ến mẹ nhặt cỏ khô lau cho con, Ến bố thấy trên cành cây còn lại một chiếc lá đỏ chưa bị gió cuốn đi. Ến bố ngắt chiếc lá đỏ đưa cho Ến con và nói:

- Đây là phép màu giúp con có thêm sức mạnh để bay qua dòng sông.

Ến con ngậm chiếc lá đỏ, mắt nhìn thẳng, Ến con cảm thấy như có sức mạnh nâng đôi cánh mình lên. Ến con càng bay nhanh và khỏe hơn... Một lúc sau, Ến con hạ cánh trên chiếc lá ngô vàng, lá ngô khẽ chao nghiêng tựa như cánh võng đỡ Ến con... Vừa lúc đó, bố mẹ Ến con cũng bay tới. Bố mẹ nhìn Ến con với ánh mắt sung sướng và tự hào. Ến con reo mừng:

- Con bay sang sông trước bố mẹ nhé!

Bố mẹ âu yếm nói với Ến con:

- Con của bố mẹ giỏi lắm! Chiếc lá đỏ chỉ là phép màu tưởng tượng. Nếu con không có lòng dũng cảm, ý chí quyết tâm, con cũng không thể vượt qua sông được.

Gia đình Ến lại tiếp tục bay về phương Nam.

(Theo **Lê Thị Ánh Tuyết (2007), *Tuyển tập truyện, thơ, câu đố mầm non*, Nxb Giáo dục, Hà Nội**)